

Ký Sự
Chủ đề: ngựa bất kham
Tác giả: LM Giuse Nguyễn Đức Thịnh

VẾT THÙ TRÊN LƯNG NGỰA HOANG

Chỉ có Thầy mới đánh gục được những “*Ngựa hoang*” như Phao-lô hay A-gút-ti-nô [Thánh Augustine]...

“*Ngựa Hoang*” được nhà văn Duyên Anh nhân cách hóa từ một người thực là Hoàng Sayonara, trong tiểu thuyết có tên “*Vết Thù Hằn Trên Lưng Con Ngựa Hoang*”. Sau đó, Ngọc Chánh cùng Phạm Duy viết thành bài nhạc cho bộ phim chuyển thể từ tác phẩm này của đạo diễn Lê Hoàng Hoa vào năm 1971, với tựa gọn hơn: “*Vết Thù Trên Lưng Ngựa Hoang*”.

“*Ngựa Hoang*” – *Hoàng Sayonara* (hay *Hoàng Guitar*, vì anh chơi Guitar rất hay ca khúc *Sayonara* nổi tiếng của Nhật Bản thời này) là một tay du côn trí thức vì có bằng Tú Tài II. Được ăn học đàng hoàng nhưng ông lại có máu giang hồ, thích rày đây mai đó như chú ngựa bất kham. Ông đầu quân dưới trướng Đại Cathay, giữ chức quân sư...

Ông “tung hoành điên cuồng” và “Giẫm nát tôi bời” thế giới ngằm Sài Gòn một thời. Gã giang hồ cuồng điên, thân mang đầy thương tích của những cuộc chiến liên miên băng đảng, của những vết roi xã hội dành cho những kẻ vô pháp vô thiên... vậy mà cũng có lúc muôn tìm bình yên cuộc đời.

Sau những năm tháng tung hoành trên sa mạc cuộc đời, “ngựa hoang” cảm thấy chùn chân mỗi gỏi trước “thảo nguyên cây cỏ xanh tươi cùng suối mát dịu ngọt”. Ông quyết định ném hương vị ngọt ngào của cuộc sống với vợ hiền con xinh. Nhưng đời không như

là mơ... Nơi đây cỏ ít ngựa đông, đã đẩy đưa ông quay lại nghiệp xưa, với tâm niệm làm phi vụ cuối cùng nuôi vợ con trong cảnh túng thiếu. Đang khi cùng đồng đội quần hàng của lính Mỹ ở kho Tân Thuận, ông lãnh nguyên băng M-16 trên chiếc lưng đầy những vết thù của cuộc sống chưa phai dấu.

Mỗi khi nghe nhạc phẩm này, trong tôi lại dâng lên niềm thương cảm cho những con người làm lạc muốn hoàn lương, nhưng xã hội đã [có] ấn tượng xấu về họ, nên nhân phẩm bị khinh rẻ, và vẫn thường có những người bị đời đẩy lại lối cũ:

*“Ngựa hoang về tới bến sông rồi,
cởi mở lòng ra với cõi đời.
Nhưng đời làm ngựa hoang chết gục,
và trên lưng nó ôi: Còn nguyên những vết thù”.*

Vậy mới thấy Người Phụ Nữ Ngoại Tình và Ông Gia-kêu gặp được Chúa Giê-su hạnh phúc biết là đường nào. Trong khi “đời” khinh miệt coi họ là thứ phế thải ô uế, đời ném đá cho chết... thì Người vẫn ngang nhiên bước trên “đời” để đồng đặc tuyên bố: “hôm nay tôi sẽ ăn cơm nhà ông”, hay công khai ngồi trước bàn dân thiên hạ đón những giọt nước mắt của “ngựa hoang” khóc ướt cả chân Người.

Dẫu biết rằng chỉ có Thầy mới đối nhân xử thế được vậy, và cũng chỉ có Thầy mới đánh gục được những “Ngựa hoang” như Phao-lô hay A-gút-ti-nô... nhưng phận là học trò, là hiện thân của Thầy nơi trần gian thì phải cố noi theo Thầy để mong đón nhận anh em làm than vào bến an lành. Xin Thầy tiếp sức anh em chúng con...

Lm. Giuse Nguyễn Đức Thịnh
nguồn: [blog người phương nam](#)

Nguồn: Internet eMail by **cb** chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, September 19, 2024
thư ký dù Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH